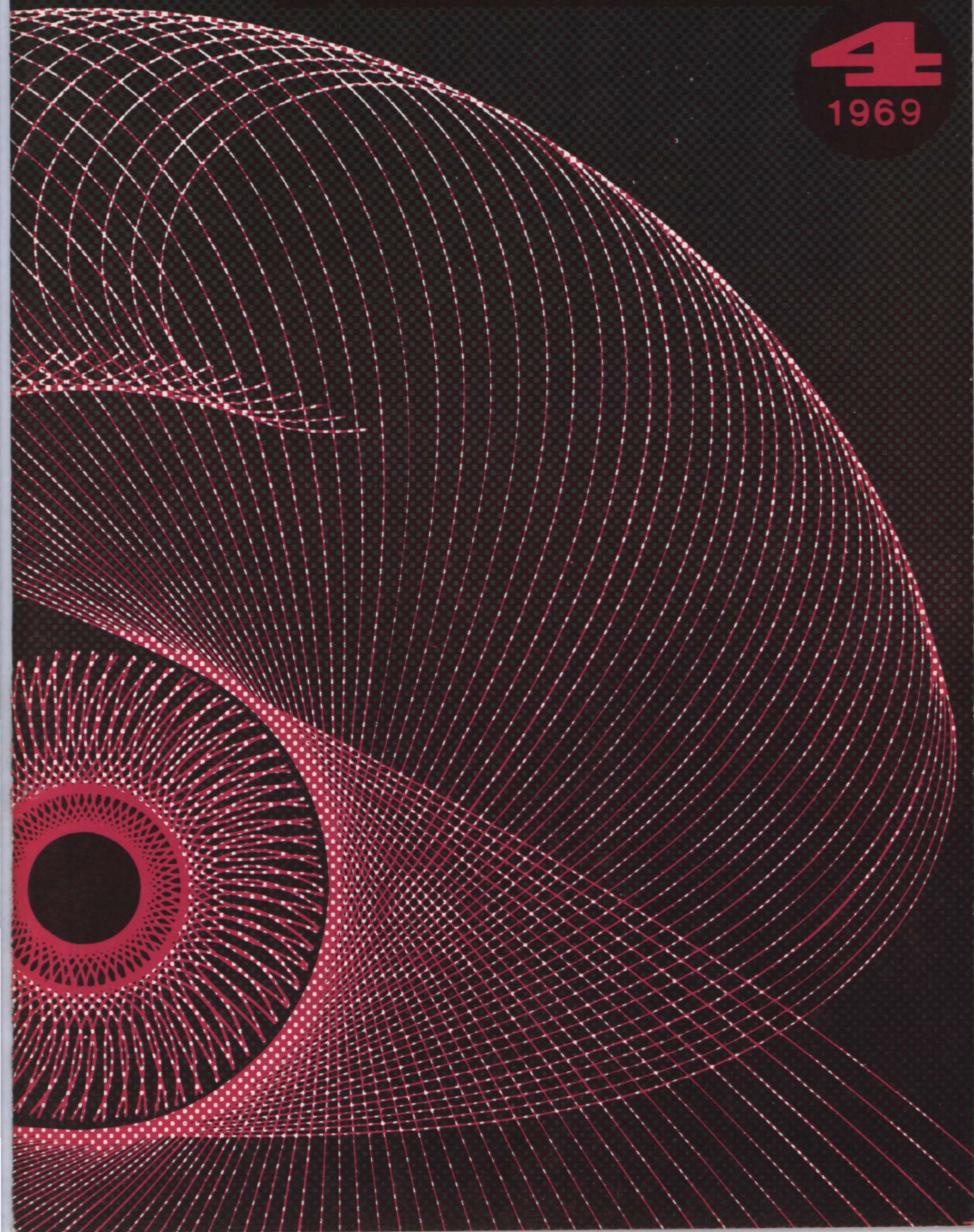
O VIMANA

4
1969

VIMANA

Neljä kertaa vuodessa
ilmestyvä jäsenlehti

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Kirjoitusten lainaaminen sallittu lähde mainiten

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

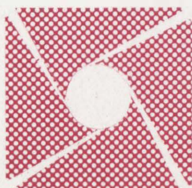
Yhdistyksen tarkoituksena on tutkia ja välittää "lentäviä lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Ilpo Koskinen

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite:
postilokero 10101 Helsinki 10

Postisiirtotili 129 200

Luettelo paikalliskerhoista
takakannen sisäsivulla

VIMANA 1969

4

UFO-AALTO POHJOIS-SUOMESSA

Pudasjärven Särkivaaran päällä ovat useat henkilöt nähneet valoilmiön syyskuun kahdeksantena päivänä. Silminnäkijöiden kertoman mukaan se on muistuttanut suurikokoista lentävää lautasta.

(Kaleva 6.11.1969)

U F O - H A V A I N T O   P U D A S J Ä R V E N

SYÖTTEELLÄ SÄRKIVAARALLA

Tutkimusretki 19.10.1969

Tutkimuksiin osallistui 7 tutkijaa Oulun UFO-kerhosta. Tutkimuksen aikana haastateltiin 9;ää henkilöä UFO-tutkimuslomakkeelle. Havainnon pääsilminnäkijöitä, taksiautoilija Atte Särkelää ja opettaja Timo Lainetta haastateltiin sekä lomakkeelle että ääninauhalle. Edellä mainituille tehtiin myös havaintopsykologinen testi.

Tutkimuksen tuloksena

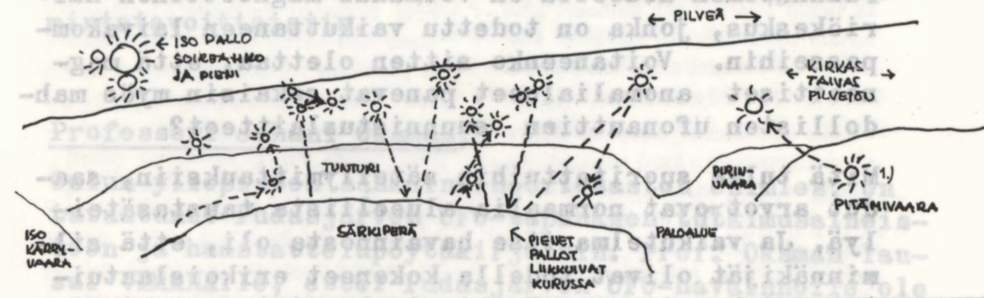
kävi ilmi, että taksiautoilija Atte Särkelä oli ollut 8.9.1969 kyytimatkalla Pudasjärven kunnan alueella, ajosuuntana Särkivaara (Syöte-tunturin alue). Matkan aikana, klo 01.25, autoilija Särkelän ja hänen kyydissään olleiden matkustajien huomio kiintyi etuviistossa näkyvään suureen valopalloon. Särkelän autossa oli tällöin 6 matkustajaa.

Ajettuaan noin 1 kilometrin matkan he huomasivat toisen pienemmän valopallon ajosuuntansa sivulla ja tämä valopallo ei ollut sama kuin suoraan edessä havaittu. Se näytti liikkuvan hiljaa taustalla olevien vaarojen kupeella. He ihmettelivät, että mitä valoja nuo oikein ovat, koska alue sillä suunnalla on erämaata, eikä siellä voi autolla liikkua.

Ajon jatkuessa he näkivät jälleen ison, ensiksi nähdyn valopallon edessään. Auto pysäytettiin ja liikkuvaa valoa ihmeteltiin. Välillä kyydittäviä jäi pois ja pari uutta tuli tilalle.

Havaintojen merkillisin kohokohta

tapahtui Särkiperän, Särkivaaran luona. Havaintosuunnassa vasemmalla näkyi suuri valopallo, kuun kokoinen ja näköinen. Sen alapuolella oli kiinni pienempi pallo ja vasemmalla sivulla irrallaan oleva pieni pallo. Särkiperän ja tunturin välisessä maastossa, syvässä kurussa tapahtui merkillinen näytelmä: suuri joukko pieniä valopalloja risteili maanpinnan läheisyydessä käyden aina maassa asti, nousten välillä ylös ja tehden erilaisia sik-sak-kuvioita. Pitämivaaraa vasten näkyi vielä muista pienistä palloista hiukan erillään oleva kookkaampi valopallo, joka näytti hiljaa liikkuvan Taivalkosken suuntaan. Silminnäkijöinä olleet henkilöt katsoivat näytelmää muutaman minuutin ja ajoivat sitten Särkelän koululle. Autoilija Särkelä herätti koulun opettajan Timo Laineen ja hänen vaimonsa. Opettaja Laine katsoi valopalloja metsästyskiväärin kiikarilla ja totesi, että kun isoa palloa katsoi paljain silmin se näytti kuun kokoiselta, mutta kun sitä katsoi kiikarilla (4 x s) se täytti koko kiikarin näkökentän siten, että osa siitä jäi vielä ulkopuolelle. Suuren valopallon oli täytynyt olla siis varsin lähellä.

Atte Särkelän piirros havainnosta

Valoilmiöt katosivat lopuksi melko nopeassa tempossa. Iso pallo alkoi pienentyä ja näytti häviävän äkkiä. Pienet kurussa liikkuvat pallot olivat tällöin häipyneet, mutta Taivalkoskelle päin liikkunut pallo havaittiin vielä silloin horisontissa ja se häipyi pian näkyvistä. Sama valopallo havaittiin sitten Kuusamossa klo 02.00 aikaan.

Haastattelupaikka

Haastattelut suoritettiin Särkelän koululla, jonne opettaja Laine ja autoilija Atte Särkelä olivat pyytäneet silminnäkijöitä saapumaan. Osa tutkijoista, johtaja Esko Häme, biol.yo Olli Pajula, matemat.yo. Lasse Jalonen ja taiteilija Martti Mäki, tutki havaintopaikat sekä haravoi maastoa kuruissa. Havaintopaikat myös valokuvattiin. Maastontutkijoilla mukana ollut Wallac-säteilymittari antoi eräässä kohtaa lukeman 0,09 milliröntgeniä. Peruslukema koulun pihalla oli 0,02 milliröntgeniä. Mainittu 0,09 mr ei kuitenkaan osunut paikkaan, jossa pienet valopallot olivat risteilleet maanpinnan lähellä.

Mainittakoon, että havaintoalueen lähiympäristössä on pieniä magneettiesiintymiä sekä paikka, jossa kompassi menee täysin sekaisin. On syytä palauttaa mieliin vuonna 1966 sattuneet Turun UFO-tapaukset, jolloin Pahanniemen yllä havaittiin outoja valoja, sekä kuultiin merkillistä puhetta ilmasta. Myös Pahanniemen alueella on voimakas magneettinen häiriökeskus, jonka on todettu vaikuttaneen laivakompasseihin. Voitaneenko sitten olettaa, että magneettiset anomalialueet panevat sekaisin myös mahdollisten ufonauttien suunnistuslaitteet?

Mitä tulee suoritettuihin säteilymittauksiin, saadut arvot ovat normaalia alueellista taustasäteilyä. Ja vaikutelma itse havainnosta oli, että silminnäkijät olivat todella kokeneet erikoislaatuisen UFO-havainnon. Tarkimpia havaintoja tekivät autoilija Atte Särkelä ja opettaja Timo Laine. Todettakoon vielä, että autoilija Särkelä on suorittanut varusmiesaikana säähavaintokurssin ja

kykenee tunnistamaan kaikki säähän liittyvät ilmiöt, joihin tämä tapaus ei voi kuulua. Mikä sitten olisi selitys näille ilmiöille, se ei ole heti näköpiirissä.

UFOja SALLASSA

Sallan Hautajärven Pyyniemellä on todettu UFOn esiintyminen kolmena eri yönä. Kaivinkoneen kuljettaja Pentti Liikanen oli 21.10.1969 kaivamassa metsäojaa, kun hänen huomionsa kiintyi aamuyöstä outoon valoon, joka lähestyi lännestä. Valo kirkastui ja näkyi näin puolen metrin kokoisena. Se liikkui suoraan eteenpäin välillä pysähtyen. Sitten se liikkui vaakatasossa vasemmalle ja oikealle sekä ylös ja alas kuin maastoa tutkien. Tullessaan lähemmäksi valo sai useita värisävyjä muuttuen violetiksi, punaiseksi. Kello oli tällöin 5.20 aamulla. Pentti Liikanen havaitsi, että valo muuttui niin kirkkaaksi, että hänen oma varjonsa näkyi traktorin kopin seinässä. Myös maasto oli valoisa. Tämä sama esine on näyttäytynyt jo aikaisemmin samalla seudulla ja Pentti Liikanen sekä Helge Korva ovat työssä ollessaan havainneet sen kolme eri kertaa. Myös muut työmiehet ovat havainneet samat havainnot, joita tukee useiden paikkakuntalaisten tekemät havainnot.

Sallan tapauksia ei ole voitu käydä paikan päällä tutkimassa. Tutkimus kuuluu kuitenkin lähiajan toimintatavoitteisiin.

Professori Juhani Oksman,

Oulun yliopiston sähköinsinööriosaston esimies, on tutustunut Pudasjärven UFO-tapauksen tutkimusaineistoon ja haastattelupöytäkirjoihin. Prof. Oksman lausui VIMANAlle, ettei Pudasjärven UFO-havainnolle ole löydettävissä nykytieteen mukaista luonnollista selitystä.

Matias Päätalo

Uutisotteet: Uusi Oulu 18.11.1969

(liittyy VIMANAssa N:o 3/1969 julkaistuun uutiseen)

"SE NOUSI MAASTA"

Jokin aika sitten näki enontekiöläinen opettaja Reino L e h m u s v a a r a ja hänen tyttärensä Elise (20) Sonkamuotkassa ilmiön, josta sanomalehdet seuraavina päivinä kertoivat kaikkialla. Nyt on enontekiöläinen Ufo-mies, Oulun UFO-kerhon jäsen toim.joht. Esa V u o n t i s j ä r v i käynyt suorittamassa tutkimuksen asiassa.

— Näin sen autosta n. 3 kilometrin päässä lähimmästä ihmisasunnosta havupuumetsikössä kymmenkunnan metrin päässä tiestä, kertoi op. L e h m u s v a a r a, joka on 47-vuotias ja kotoisin Palojoensuusta. — Oli lokakuun 1. päivä klo 22.15 ja täysin pimeää. Oli 2 astetta lämmintä ja kevyt sumu. Yhtäkkiä näimme noin 10 metrin päässä tiestä tulenvärisen esineen, joka kohosi nykäyksittäin. Havainto kesti 30—60 sekuntia, sitten auton katto peitti näkyväisyyden.

Mikä on totuus? Luotettava kansakoulunopettaja, jota naapurit kuvaavat mielikuvitukseltaan normaaliksi, kaikin tavoin erittäin luotettavaksi mieheksi, näkee jo toisen kerran samalla paikalla oudon ilmiön. Hän ei voi kertoa enempää kuin on nähnyt. Hän ei tiedä mikä on kysymyksessä. UFO-tutkimuskin haluaisi saada sen selville. Jonakin päivänä kenties onnistuenkin.

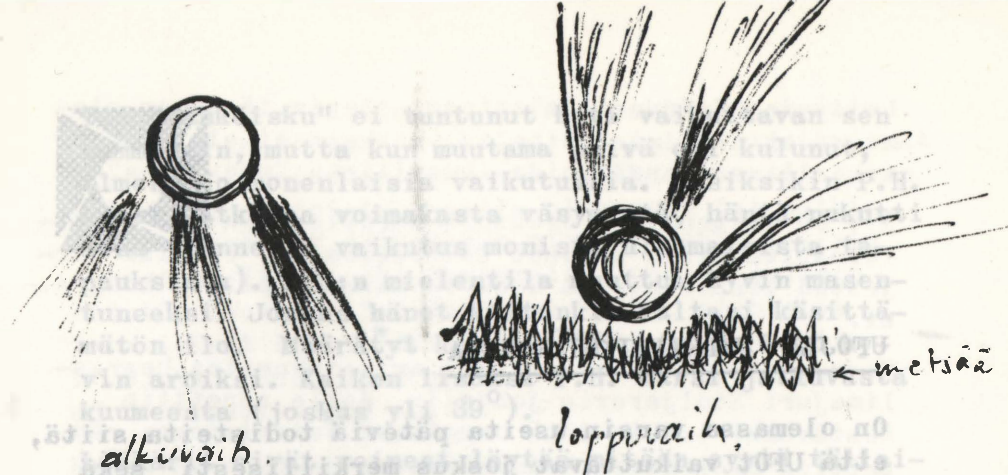
(liittyy VIMANAssa N:O 2/1967 julkaistuun uutiseen)

UFO KOTIPIHALLA

Sanomalehdet kertoivat kesällä -67 Suomussalmen Pyyvaaralta tapauksesta jossa noin 70—80 cm laajuinen »lentävä lautanen» laskeutui maanviljelijä Arvi J u n t u s e n pihalle, missä sen hänen lisäkseen näkivät sekä velimies että naapurit. Tapaus oli 14. 6. -67.

Suoritettu UFO-tutkimus oli erittäin mielenkiintoinen. Mv. Juntunen yritti jopa vangita esineen, joka puolustautui kohdistetuista antenneista syöksyvällä sähköllä ja kohosi nopeasti taivaalle. Tutkimuksissa hän kertoi tapahtumat tarkasti ja niiden todistajiksi saatiin toisten silminnäkijöiden lausunto.

Myöhemmin syksyllä mv. Juntunen kertoi varsin erikoisen lisäyksen: hänen pihapihlajastaan, jonka latvusta lähtevä esine kosketti, putosivat syksyllä kypsyessään kaikki marjat, vaikka viereisissä puissa ei tapahtunut mitään vastaavaa.

HAVAINTO JÄMSÄNKOSKEN KOSKENPÄÄLLÄ

Lokakuun 6 päivän 1969 vastaisena yönä klo 3.50 heräsi rva N.N. siihen, että makuuhuone oli kirkkaasti valaistu. Aluksi hän luuli, että ulkovalo oli jäänyt palamaan, mutta havaitsi sitten valonlähteeksi taivaalla olevan valopallon. Hän herätti miehensä ja yhdessä he katselivat ilmiötä koko ajan ikkunan läpi. Huoneessa oli myös koira, mutta se ei reagoinut millään tavoin.

Esine oli käsivarren etäisyydeltä mitattuna noin jalkapallon kokoinen, väritön, erittäin kirkas pallo, jonka perässä näkyi kolme huntumaista pyrstöä. Ne olivat suuria, useita kymmeniä metrejä pitkiä. Pyrstöt olivat myös kirkkaita, eivät kuitenkaan kiinteän näköisiä, vaan huntumaisia. Esine liikkui hitaasti kaakon suunnasta pohjoiseen. Aluksi se oli hyvin ylhäällä ja näytti kuin pyrstöt olisivat osoittaneet alaspäin, mutta esineen häipyessä horisonttiin pyrstöt näyttivät osoittavan ylöspäin. Havainto kesti noin 5 minuuttia. Esineen kulkurata oli suoraviivainen, nopeus oli tasainen. Ääntä ei havaittu. Kyseisenä aikana oli läntinen taivas pilvessä, mutta itäinen taivas kirkas.Kuu ei ollut näkyvissä. (EE)

UFOJEN JÄLKIVAIKUTUKSISTA

On olemassa varsin useita päteviä todisteita siitä, että UFOt vaikuttavat joskus merkillisesti sekä eläimiin että ihmisiin. Tiedossa on lukuisia esimerkkejä UFOjen ja humanoidien parantavasta vaikutuksesta. Eräs tuoreimmista parantumistapauksista on ranskalaisen tri "X":n tapaus, josta Flying Saucer Review:n erikoisnumero 3, UFO Percipients, kertoo melko ihmeellisiä asioita. - Toisaalta on myös aivan päinvastaisiakin tapauksia. UFOt ovat joskus vahingoittaneet sekä eläimiä että ihmisiä. Negatiivinen vaikutus ilmenee usein sekä fyysisesti että psyykkisesti. Eräissä tapauksissa tällaiset vaikutukset saattavat kestää jopa vuosikausia. Sikäli kuin tiedetään, Suomessa tällaiset tapaukset ovat hyvin harvinaisia. Seuraavassa eräs esimerkki täkäläisistä tapauksista.

Syyskuun 10 päivänä 1962 oli eräs mieshenkilö P.H. kävelemässä maantiellä lähellä Merikarvian kirkonkylää. Kello oli noin 21.45, kun hän äkkiä huomasi yläpuolellaan suuren (läpimitta n. 10 m) valohehkuisen esineen, jonka väri vaihteli valkoisesta siniseen. Tämä kiekonmuotoinen esine laskeutui pian alemmaksi ja jäi joksikin aikaa paikoilleen. P.H. saattoi nyt selvästi nähdä, kuinka UFOn pohjapuolelle ilmestyi neljä tummaa aukkoa, joista työntyi jotain esiin (ilmeisesti laskeutumisteline). Kohta aukot kuitenkin sulkeutuivat ja UFO lähti liikeelle. Pian se pysähtyi uudelleen lähtien kuitenkin hetken päästä jatkamaan kulkuaan. Samalla hetkellä kun UFO lähti liikkeelle, P.H. sai siitä jonkinlaisen "sähköiskun".

Tuo "sähköisku" ei tuntunut heti vaikuttavan sen kummemmin, mutta kun muutama päivä oli kulunut, ilmeni jo monenlaisia vaikutuksia. Ensiksikin P.H. tunsi jatkuvaa voimakasta väsymystä, häntä nukutti aina (tunnettu vaikutus monista ulkomaisista tapauksista). P.H:n mielentila muuttui hyvin masentuneeksi. Joskus hänet kuitenkin valtasi käsittämätön ilo. Määrätyt kohdat kehosta tulivat hyvin aroiksi. Kaiken lisäksi P.H. kärsi jatkuvasta kuumeesta (joskus yli 39°).

Lääkärit eivät voineet löytää mitään syytä tällaiseen ilmiöön. Voimakas väsymys, kuume ja masennus jatkuivat, kunnes lääkäreiden onnistui kolmen kuukauden kuluttua saada kuume erikoislääkkeiden avulla loppumaan. Väsymys ja masennus kuitenkin jatkuivat ja vasta vuosien kuluessa vaikutukset ovat vähitellen hävinneet. Vielä nytkin P.H. tuntee outoa pelkoa muistellessaan näkemäänsä UFOa. (TK)

NEUVOSTOLIITTOLAISET ASTRONAUTITKIN NÄKIVÄT UFOJA

Professori Ivan Ossietcatovin erikoisraportti Moskovasta.

UFOt ovat usein lentäneet Neuvostoliiton valtavan alueen yli. Astronomit ja sotilaalliset tarkkailijat ovat kiinnittäneet niihin huomiota, ne aikaansaivat mahdollisesti keväällä 1953 pääkaupungin lä-

heisyydessä "puuvilla"sateen - tosin tästä on olemassa eriäviä mielipiteitä, koskapa ei ole pidetty aiheellisena analysoida ihmeellistä "puuvillaa".

Nyt on kuitenkin professori Jurevic Moskovan Ilmailuinstituutista sanonut televisiossa: "Pitäisi järjestää lentolautasia koskeva kansainvälinen kongressi."

Neuvostoliitossa asetettiin erikoiskomitea kenraalimajuri Stoljerovin johdolla, jolle annettiin tehtäväksi tutkia tätä ongelmaa. Televisiossa näytettiin myös piirroksia UFOista, joita eräs Aeroflotin lentäjä sekä eräs toinen Neuvostoliiton kansalainen olivat nähneet. Lisäksi on Moskovassa suunniteltu julkaista "raportti ottaen huomioon väestön kasvava kiinnostus tätä ongelmaa kohtaan" avaruuslentojen aikana tehtyjen merkittävien havaintojen jälkeen.

Kuten tiedetään, uskoi astronautti Valeri Bykovski nähneensä 18. kesäkuuta 1963 lähellä alustaan Valentina Tereskovan kapselin, mutta huomasi sitten, että seuralainen olikin "munanmuotoinen esine", joka yhtäkkiä kääntyi toiseen suuntaan.

Titovin oudosta havainnosta (6.8.1961) on puhuttu vähän, etenkin koska "Vostok 2":n ohjaaja kärsi huonovointisuudesta, minkä vuoksi kysymyksessä saattoi olla näköharha. Venäläisten kosmonauttien myöhemmistä havainnoista ei myöskään ole ilmoitettu mitään, yksinkertaisesti koska tiedemiehet eivät vielä silloin olleet niin pitkällä, että he olisivat voineet todeta, näkivätkö lentäjät salaisia, Maata kiertämään asetettuja avaruuskapseleita, joita kumpikin suurvalta ajoittain lähetti avaruuteen.

Joka tapauksessa tiedetään varmasti, että jotakin outoa on käynnissä Maata ympäröivässä lähiavaruudessa. Tämän olivat saaneet tietoonsa tiedemiehet, jotka ottivat osaa erääseen viime syyskuussa Moskovassa pidettyyn, prof. Leonovin debattiin. Prof. Leonov ilmoitti maapallon ympärillä liikkuvan ainakin kolme avaruusalusta, joiden tehtävää ei oltu pystytty selvittämään: kolme "kapselia", jotka ovat vieläkin arvoituksellisempia, koska ne ovat täysin sylinterinmuotoisia, vailla ulkonemia tai mutkia, eikä niissä näy jälkeäkään mistään mahdollisista aukoista. Titov näki ensimmäisen näistä sylintereistä, "Vostok 1":n ja "Vostok 2":n miehistöt taas toiset kaksi (12.10.1964 sekä vastaavasti 17.3.65). Tämän lisäksi tulee vielä Bykovskin näkemä "munamuotoinen" esine.

Saatuaan tietoja sotilasviranomaisilta selitti prof. Leonov, etteivät esineet missään tapauksessa voineet olla salaisia neuvostoliittolaisia satelliitteja, koska nykyiset ilmailusaavutukset huomioon ottaen ei edes USA voisi lähettää avaruuteen tämänkaltaisia esineitä, joilla ei ilmeisesti ole mitään tarkoitusta". Washington on omasta puolestaan jyrkästi kieltänyt, että nämä oudot "avaruussylinterit"olisivat amerikkalaista alkuperää. - Amerikkalainen kosmonautti James McDivitt näki muutoin kesäkuussa 1965 yhden näistä merkillisistä sylintereistä.

"Clipeus", joulukuu 1967.

LENTOLAUTASIA AURINKOKUNNAN ULKOPUOLELTA

"Lentolautaset (UFOt) tulevat kaukaisilta, aurinkokuntamme ulkopuolella sijaitsevilta planeetoilta", on sanonut professori Harold Salkin Pentagonin neuvonantajan ominaisuudessa. Palatessaan New Yorkiin prof. Salkin joutui sanomalehtimiesten piirittämäksi, jolloin hän vakuutti pitävänsä hallussaan lukuisia todisteita lentolautasten olemassaolosta, valokuvia, filmejä ja vieläpä salaperäisistä lentokoneista peräisin olevia metallinpalasia.

"Geosi" n:o 1, heinäkuu 1969.

"Lentävä lautanen! – Heijastus!

"Lentäviä lautasia on maassamme nähty jo ennen toista maailmansotaa — niitä on selitetty oudoiksi valoilmiöiksi taivaalla" — ja milloin miksikin.

Lentäviä lautasia on myös kuvattu jo "muinaisilla" paljekameroilla. Nykyisin kuvat tulevat yhä harvinaisemmiksi yhä parempien kameroiden ja objektiivien yleistyessä. Jokainen tuntee perhealbumistaan isoisän eräänä kauniina kesäiltana vuonna 1919 ottaman kuvan pojastaan, jolla on epämääräinen hehkuva pyrstötähti päänään. Ukon mieleen ei vain juolahtanut väittää kuvanneensa lentävää lautasta; kirosipa vain heijastusta.

"Silloin muinoin" syntyivät nämä mielikuvitukselliset (?) kuviot filmille milloin kameran paperipalkeen vuotaessa milloin leikkisän auringon kurkistettua suoraan linssiin.

Nykyisin heijastukset syntyvät juuri viimemainitulla tavalla: voimakkaan valonsäteen osuessa linssiin. Tapahtuman tieteellinen puoli voidaan selittää yksinkertaistetusti kuvan 1 avulla: Kun valonsäde kohtaa linssin, suurin osa siitä kulkee linssin läpi taittuen valo-opin lakien mukaan ja muodostaen "oikean kuvan". Jokaisesta linssin pinnasta heijastuu kuitenkin pieni osa valosta takaisin, tietysti myös valo-opin lakeja noudattaen. Osa tästä moneen kertaan heijastuneesta säteestä voi päästä filmille asti muodostaen oman kuvansa, heijastuman. Häiritseviä heijastuksia pyritään vähentämään sopivilla ohuilla kalvoilla linssien pinnoilla, mutta kalvotkaan eivät oli kaikkivoipia!

Heijastuskuvat voivat olla muodoltaan miltei minkälaisia tahansa: klassinen pyrstötähti, rengas, kaaren pätkä, ellipsin muotoinen läiskä, "ruutuässä", risti, kameran himmentimen kuva, tai näiden yhdistelmä joko yksin tai valopisteestä säteittäin lähtevinä jonoina. Valon voimakkuudesta, tulokulmasta, linssien laadusta, käytetyistä suotimista, himmentimestä, lopullisen kuvan tummuudesta jne. riippuu kuinka moni ja minkälainen heijastuma pääsee kuvaan.

Yksisilmäisellä peiliheijastinkameralla, jossa on terävyysalueen tarkistusmahdollisuus, on jo kuvausvaiheessa, useimmiten, havaittavissa ylimääräiset valoleikit, (joita voi muuten käyttää joskus hyväkseenkin kuvaa sommitellessaan). Muilla "pienillä kameroilla" jää useimmiten tuurin varaan, tuleeko renkaita vai pyrstötähtiä.

Jos nyt olemme sattuneet saamaan kuvaan heijastuksen, voi sen erottaa lentävästä lautasesta ensinnäkin siitä, että heijastus lentää kuvaan useimmiten vasta filmiä kehitettäessä.

Kun nyt siirrymme tutkimaan tarkemmin hankintapäällikkö Erkki Laurialan lautaskuvaa, voimme todeta päinvastoin kuin kuvaa katsonut lentäjämajuri, että kupla on heijastus, koska sillä on seuraavat heijastuksille tyypilliset ominaisuudet:

1) sen läpi NÄKYY pilvenlonka, eikä se suinkaan ole pilven peitossa.

2) kupla on väriltään samanlainen punaoranssi kuin laskevan auringon säteet.

3) läiskällä on yksi ulottuvuus: paperin taso,

4) heijastuksen pyrstöt ovat auringosta piirrettävän säteen suuntaisia,

5) "esineessä" ei ole oikeita varjo ja valokohtia,

6) kuva on otettu vasten aurinkoa, mutta silti "lautasessa" ei ole pienintäkään siluettimaisuutta vaikka muu maisema uhkuu sitä,

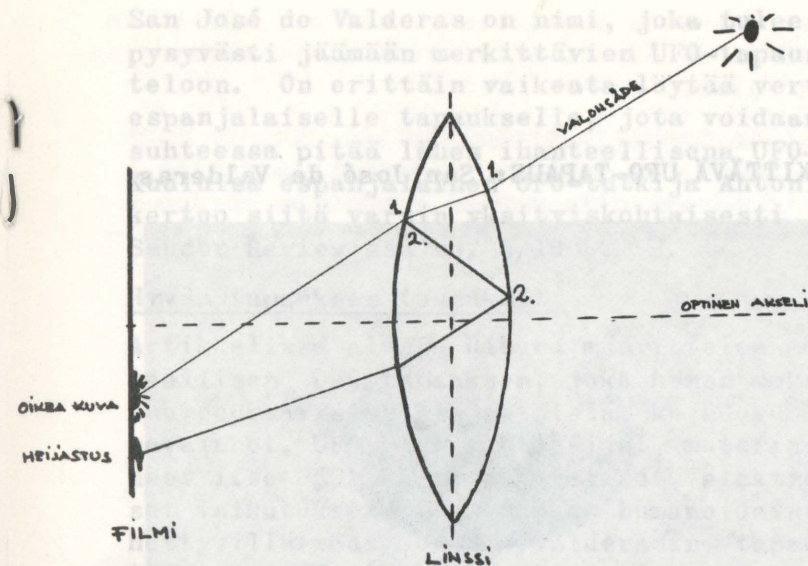
7) saman merkkisellä kameralla kuin millä kyseinen kuva on otettu suoritettu koekuvaus antoi "lentäviä lautasia" kahdessatoista kuvassa kahdestakymmenestä,

8) läiskä on symmetrinen auringosta piirretyn akselin suhteen.

Nykyiset ajan muotivirtaukset huomioon ottaen on varsin ymmärrettävää, että tavalliset ihmiset tietämättöminä tekniikan ja valokuvauksen virhemahdollisuuksista ovat yliherkkiä näkemään UFOJA tai UPOJA milloin missäkin. Muistamme kai ensimmäiset Sputnikit radiomerkkeineen? Silloin löytyi Suomestakin henkilöitä, jotka saattoivat vaikka vannoa kuulleensa höyhentyynystään Sputnikin piipitystä.

— Jos haluatte todistaa kuvanneenne lentävän lautasen, joka näyttää heijastumalta (vaikkei olekaan) räpsikää kuvasarja, jossa esine näkyy samassa kohdin maisemaa, mutta kuva-alan eri kohdissa. Ottakaapa!

Mat. yo., isäntä/VLIOPPILASKAMERAT ry. Antti Reimi-Orsa

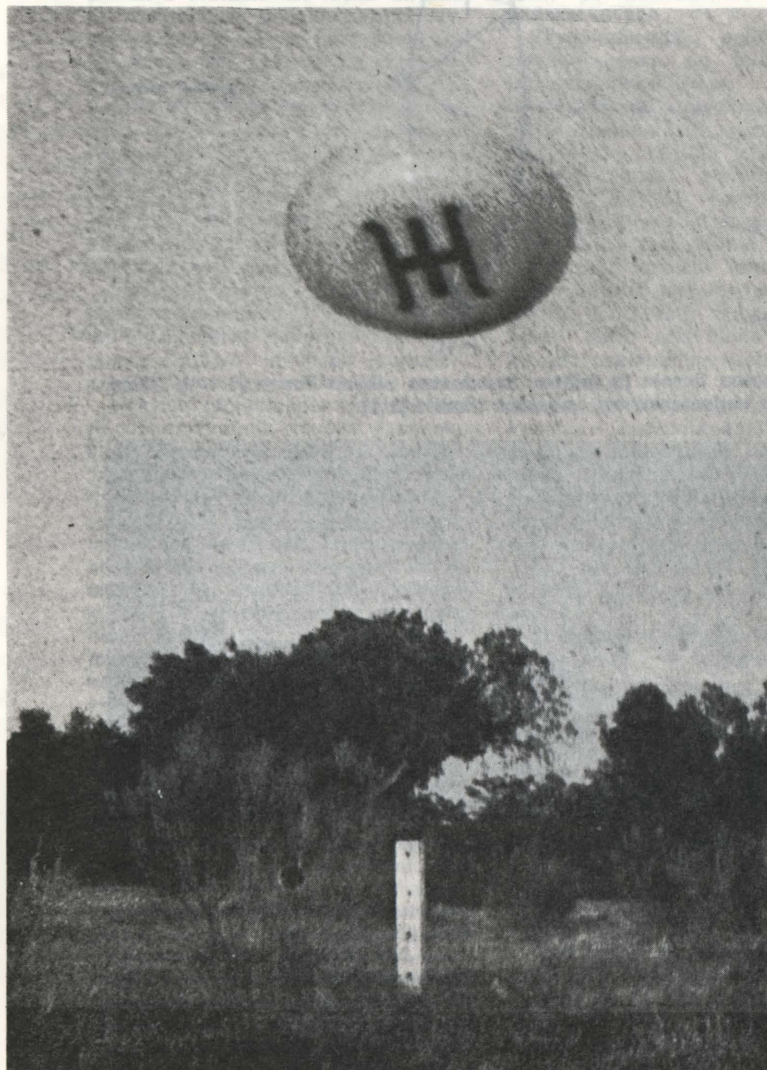

Valonsäde kohtaa linssin ja taittuu, muodostaa oikean kuvan (1-1-1). Säde, joka aiheuttaa heijastuskuvan, heijastuu filmille (2-2).

Koekuvauksen satoa. Käytetylle kameramerkille tyypillisiä lentäviä lautasia. (Yashica 35 Electro G)

HYVIN MERKITTÄVÄ UFO-TAPAUS: San José de Valderas

Nuorukaisen ottama lähikuva UFO:sta

San José de Valderas on nimi, joka tulee varmasti pysyvästi jäämään merkittävien UFO-tapausten luetteloon. On erittäin vaikeata löytää vertaista tälle espanjalaiselle tapaukselle, jota voidaan monessa suhteessa pitää lähes ihanteellisena UFO-tapauksena. Kuuluisa espanjalainen UFO-tutkija Antonio Ribera kertoo siitä varsin yksityiskohtaisesti Flying Saucer Review'ssa no. 5/1969.

Hyvän tapauksen tunnukset

Artikkelinsa alussa Ribera määrittelee mm. "ihanteellisen" UFO-tapauksen, joka hänen mukaansa koostuu seuraavista elementeistä: kuvadokumentit, näköhavainnot, UFOn jättämät jäljet, materiaaliset esineet itse UFOsta, tutkahavainnot, elektromagneettiset vaikutukset ja havainnot humanoideista UFOn lähettyvillä. San José de Valderasin tapaus sisältää viisi näistä seitsemästä elementistä (tutkahavainnot ja humanoidit puuttuvat), joten se ei jää kovin kauas ihanteellisesta tapauksesta.

San José de Valderas 1.6.1967

San José de Valderas on eräs Madridin nykyaikaisimmista asuntoalueista, josta kuitenkin löytyy vielä paikoitellen maaseutunäkymiä. Eräällä tällaisella rauhallisella alueella, jota hallitsee Marqués de Valderasin muinaisen linnan silhuetti, sattui kesäkuun 1 päivänä 1967 jotain tavallisuudesta poikkeavaa. Oli juuri auringonlaskun aika, kun ulkona olevat ihmiset äkkiä huomasivat kiekon muotoisen esineen linnan yläpuolella. Se lensi hyvin matalalla, joskus melkein hipoen puiden latvoja. Sen lentotapa oli hyvin omituinen. Joskus se pysähtyi jääden hiljaa keinumaan paikoilleen, joskus se taas liikkui kuin putoava lehti. Noin kaksitoista minuuttia kesti tuo UFOn lentonäytös, kunnes se lopulta valtavalla nopeudella syöksyi takaisin taivaalle. UFOn läpimitta oli lähes kaksitoista metriä ja sen alaosassa näytti olevan joku suuri kuvio. Eräs insinööri sanoi, että UFOn muoto muistutti "vanhan auton pölykapselia". Eräs kotirouva taas sanoi:

"Se näytti suurelta juustolta". UFO oli väriltään oranssinen ja se näytti säteilevän kauttaaltaan jonkinlaista valoa.

Ei ole mitään tarkkoja tietoja siitä, kuinka moni ehti UFOn nähdä San José de Valderasin alueella, mutta niitä täytyy olla useita kymmeniä. Näiden silminnäkijöiden joukossa oli onneksi myös sellaisia, jotka ehtivät ottaa valokuvia tuosta "suuresta juustosta".

Valokuvia

Varmaan ei tiedetä, kuinka paljon UFOsta saatiin valokuvia. Ei edes tiedetä, kuinka moni sen ehti valokuvata, mutta Riberan artikkeliin liittyy kahden eri henkilön ottamia kuvia tuosta merkillisestä esineestä. Toinen valokuvaajista, eräs nuorukainen, oli juuri ottamassa kuvia tyttöystävästään, kun UFO äkkiä ilmestyi hänen näkökenttäänsä ja tämän nuorukaisen oli helppo ottaa erinomaisia kuvia UFOsta. Toinen valokuvaaja oli eräs mies, "Antonio Pardo", joka vaimonsa ja tyttärensä kanssa oli aivan lähellä em. nuorukaista, ja nähdessään tämän kuvaavan UFOa, mies haki nopeasti oman kameransa ja ehti ottaa vielä yhdeksän kuvaa, joista kaksi ensimmäistä kuitenkin epäonnistui, koska hän hermostuneena ei aluksi huomannut ottaa linssinsuojusta pois. Molemmat kuvaajat onnistuivat valokuvaamaan UFOn pohjapuolella olevan kuvion, jonka muodosta silminnäkijät olivat jälkeenpäin hyvin eri mieltä keskenään.

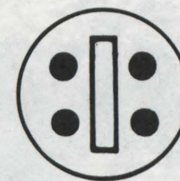
Millainen oli pohjakuvio?

Tapaus antoi mielenkiintoisen ja selvän esimerkin siitä, kuinka eri ihmiset kokevat saman ilmiön eri tavalla ja kuinka epämääräinen ja epäluotettava silminnäkijän havainto yleensä on. Joku oli nähnyt aivan selvästi ikkuna-aukkoja UFOn kyljessä, vaikka valokuvissa ei sellaisista ollut mitään merkkejä. Kaikkein kiistanalaisin

oli UFOn pohjapuolella oleva kuvio. Tuskin kukaan muisti kuviota aivan sellaisena kuin se valokuvassa nähdään. Ennen valokuvien kehittämistä pohjakuvion muodosta kiisteltiin silminnäkijöiden keskuudessa kovasti ja jokainen oli vakuuttunut oman muistikuvansa erehtymättömyydestä. Piirros 1 esittää kuvion sellaisena kuin "Antonio Pardo" sen muisti, kun taas piirros 2 on tehty hänen vaimonsa ja tyttärensä muistikuvan mukaan.

Piirros 1

Piirros 2

Laskeutuminen maahan

San José de Valderas ei ollut ainoa alue, jossa UFO nähtiin. Kun se oli jättänyt tämän paikan, suuntasi se kulkunsa kohti Santa Mónican esikaupunkia, jossa UFO laskeutui hetkeksi maahan. Laskeutuminen tapahtui lähelle erästä ravintolaa (La Ponderosa), joka on noin neljän kilometrin päässä San José de Valderasista. Ilta oli nopeasti pimenemässä, ja siksi silminnäkijät kuvailivat UFOa suunnattoman suureksi tulipalloksi, joka oli lentänyt aivan heidän päittensä yli ja laskeutunut sitten maahan kolmen "jalan" varaan. Eräät olivat huomanneet myös UFOn pohjapuolella olevan oudon kuvion. Seuraavana päivänä voitiin laskeutumispaikalta löytää seuraavat jäljet: kolme suorakulmaista jälkeä, jotka muodostivat tasasivuisen kolmion, sivun pituus hieman yli kuusi metriä.

Esineitä maassa

Laskeutumispaikalta ei löydetty ainoastaan jälkiä, vaan vielä jotain hämmästyttävämpää: metallisia

putkia (tuubeja), jotka aivan ilmeisesti olivat peräisin UFOsta. Putkien pituus oli hieman alle 15 cm ja niissä oli kaksi vihreää muovisuikaletta. Putkien sisällä oli jotain nestettä, joka haihtui kun putki avattiin. Putkissa oli sama outo kuvio kuin UFOssakin.

Antonio San Antonion ottama valokuva UFOn laskeutumisjäljestä, julkaistu Informaciones -lehdessä 6.2.1966.

I.N.T.A:n (Espanjan kansallinen ilmailu- ja avaruustutkimusinstituutti) suorittaman analyysin mukaan putkien metalli oli nikkeliä, jonka puhtausaste oli tavattoman korkea. Myös putkissa oleva muoviaines oli laadultaan hyvin erikoista, sillä sellaista ei ole käytetty muualla kuin NASA:n satelliiteissa.

Aikaisempi havainto

Tämän tapauksen yhteydessä on syytä vielä mainita, että helmikuun 6 päivänä 1966 tehtiin Aluche -nimisessä Madridin esikaupungissa hyvin samantapainen UFO-havainto. Esineen muoto ja koko olivat hyvin samanlaiset, samoin myös UFOn pohjapuolella oleva kuvio. Tämäkin UFO oli laskeutunut maahan ja sen jättämät jäljet olivat samanlaiset kuin edellisessä tapauksessa. (TK)

Pekka Teerikorpi:

ILMAKEHÄN SÄHKÖISISTÄ ILMIÖISTÄ

Jotta pystyisimme käytännössä selvittämään UFO-ilmiöitä aikaansaavien ärsykkeiden luonnetta, on meillä oltava tietoja niistä erilaisista luonnonilmiöistä, jotka saattaisivat aiheuttaa UFO-havaintoja.

Eräs tällainen ilmiöryhmä koostuu ilmakehän sähköisistä ilmiöistä. Esitämme niistä seuraavassa alustavasti eräitä hajanaisia tietoja, jotka täysin perustuvat Condonin komitean raportin (The Scientific Study of Unidentified Flying Objects - Bantam 1969) lukuun Atmospheric Electricity and Plasma Interpretations of UFOs, jonka on kirjoittanut tri Martin D. Altschuler.

Maapallon ilmakehä on alinomaa erilaisten sähköisten ilmiöiden tyyssija, ilmiöiden, joiden teoreettisten selvitysten kanssa tiedemiehet jatkuvasti painiskelevat. Normaalissa tilassa on maapallon pintakerros sähköisesti negatiivisesti varautunut, jolloin vastaava positiivinen varaus on löydettävissä ilmakehästä. Tästä aiheutuu ilmakehässä pystysuoraan suuntaan jännite-ero, joka maanpinnan ja 60 km korkeuden välillä on n. 300 000 V. Koska ilma

ei ole täydellinen eriste, seuraa jännite-eron olemassaolosta jatkuva sähkövirtaus maanpintaan päin. Mainittakoon, että jännite-eron kasvu on voimakkainta aivan ilmakehän alaosassa ja jo 12 km korkeudessa se on saavuttanut arvon 270 000 V. Tämän jatkuvan jännite-eron säilyttämiseksi tarvitaan varausmekanismi, jonka nykyisen käsityksen mukaan muodostavat eri puolilla maapalloa raivoavat ukkosmyrskyt.

Joka tunti sadattuhannet salamat kuljettavat ukkospilvien alaosasta negatiivista varausta maanpinnalle ja toisaalta pilvien yläosasta irtautuu positiivista varauksia ilmakehään, ts. ukkospilvet toimivat ilmakehän suunnattomina sähköpareina. Tri Altschuler antaa joka hetki raivoavien ukkosmyrskyjen lukumäärälle arvon 1800.

Tavallinen salama syntyy silloin kun jännite-ero pilvien alapuolella olevassa kapeassa ilmakerroksessa kasvaa riittävän suureksi. Tällöin alkaa tapahtua ilmamolekyylien ionisoitumista so. elektronien irtautumista yksityisistä atomeista. Tämä ionisoitumisprosessi etenee pilvestä maahan välillä pysähtyen, mutta kuitenkin niin nopeasti, että ihmissilmä tajuaa tapahtuman yhtenäisenä valojuovana. Ionisoitumisuoman so. salaman paksuus on muutamien senttimetrien suuruusluokkaa. Ennen salaman iskua jännite-ero pilvien ja maanpinnan välillä saattaa olla 100 jopa 1000 miljoonaa volttia. Näin syntyneen ionisoitumiskanavan kautta pusertuu sitten erittäin lyhyen ajan sisällä keskimäärin 20 000 A sähkövirta.

Tavallisen viivasalaman kyseessä ollen toimii ilmamolekyylien neutraloitumisprosessi erittäin nopeasti, ja salaman keskimääräiseksi eliniäksi jää 0.1 sekuntia.

Tämän takia onkin toisen silloin tällöin havaitun salamatyypin, ns. pallosalaman yleensä useita sekunteja kestävä koossapysyminen vaikea probleema, jota ei ole tähän mennessä pystytty pitävästi ratkaisemaan.

Pallosalama

UFO-tutkimuksen kannalta lienevät seuraavat tiedot hyödyllisiä:

Pallosalama ilmenee hehkuvana pallona, joka joko ilmestyy näkyviin salaman iskettyä maahan ja pysyttelee lähellä maanpintaa tai näkyy ensin ylhäällä ilmassa laskeutumassa pilvestä tai kohoamassa ylöspäin, kunnes se katoaa.

Useimmat silminnäkijät kertovat, että pallosalama on selvästi näkyvissä päivänvalossakin. Noin 85 % havaitsijoista on ollut yhtä mieltä siitä, että pallon koko ja kirkkaus säilyivät vakioina aina siihen asti kunnes se katosi. Pieni määrä havaitsijoista ilmoittaa nähneensä pallon kirkastuvan ja sen värin muuttuvan juuri ennen katoamista. Väreistä ovat olleet yleisimpiä punainen, oranssi ja keltainen. Havaittujen pallosalamien läpimitat ovat vaihdelleet 5 ja 80 cm välillä. Keskimääräinen arvo on noin 30 cm.

Yleensä pallojen liikkumisnopeus kuvataan melko alhaiseksi (2 m/s) ja tavllisimmin niiden liike tapahtuu horisontaalisuunnassa. Useat ilmoitukset osoittavat puhelin- tai säköjohtojen ja maadoitettujen esineiden vaikuttavan johdattelevasti pallosalaman kulkuun. Usein ilmiötä lähellä olleet havaitsijat mainitsevat tunteneensa aivan kuin palavan rikin tuoksua.

Pallosalaman keskimääräinen elinikä on noin 4 sekuntia. On kuitenkin hyvä muistaa, että 10 % havainnoista koskee yli 30 sekuntia kestäneitä ilmiöitä. Juuri tämä pitkä elinikä ts. suuri pysyvyys verrattuna tavallisen salaman 0.1 sekuntiin aiheuttaa vaikeuksia pyrittäessä selittämään pallosalaman toimintamekanismia.

Tri Altschuler pitää mahdollisena, että pallosalama on varsin yleinen ilmiö. Koska kuitenkin pallo-

salaman tulee olla riittävän lähellä, ehkä alle 40 metrin etäisyydellä, jotta se voitaisiin päivänvalossa havaita, jäänevät verrattomasti useimmat sen ilmestymiset näkemättä ja pallosalamaa tämän johdosta väärin pidetään harvinaisena ilmiönä.

Tri Altschuler esittää muutamia tapauksia, jolloin pallosalama on havaittu lentokoneesta. Näistä kahdessa tapauksessa pallosalama kosketettuaan lentokoneen runkoa räjähti aiheuttamatta itse koneelle kuitenkaan suurempia vahinkoja. Mainittakoon, että jotkut lentokoneesta tehdyt havainnot tuntuvat viittaavan huomattavasti suurempien pallosalamien olemassaoloon, kuin mitä maanpinnalla tehdyistä havainnoista voisimme päätellä.

Pallosalama on todella omituinen ja arvaamaton ilmiö, jonka tiedetään häärineen esim. seuraavanlaisissa puuhissa: se on katkonut johtimia ja kaapeleita, surmannut ja polttanut ihmisiä sekä eläimiä, sytyttänyt tuleen sänkyjä ja latoja, ajanut takaa ihmisiä, räjähtänyt savupiipussa, pujahdellut avaimenreiän läpi näin pelotellen asuinhuoneissa olleita ihmisiä.

Sen jälkeen mitä pallosalamista tiedetään ei liene epäilystä siitä, etteivätkö useat UFO-ilmoitukset olisi saaneet alkuaan näiden erikoisten ilmiöiden ansiosta.

Toinen tässä yhteydessä kiintoisa ilmakehän sähköilmiö on nimeltään St.Elmon tuli. Se esiintyy maanpinnasta kohoavien piikkimäisten ulokkeiden kuten puiden, tornien jne yläpuolella tai esim. johdelankojen lähettyvillä.

St. Elmon tuli on leijaileva valoilmiö, yleensä soikion tai pallon muotoinen. Läpimitan tiedetään vaihtelevan 10 ja 40 cm välillä. Sen värihehku on sinivalkoinen. St. Elmon tulen pysyvyys on suurempi kuin pallosalamalla ja sen elinikä saattaa olla minuuttien suuruusluokkaa.

Pääasiallinen ero pallosalaman ja St. Elmon tulen

välillä on, että viimeksi mainittu pysyttelee johdepintojen läheisyydessä. St. Elmon tulen on nähty liikkuvan pitkin johdelankoja ja lentokoneen ulkopintaa, jolloin sen kirkkauden on joskus nähty vaihtelevan sykkivästi.

Tri Altschuler esittää arvelunaan, että ns. foofighterit, joita II maailmansodan lentäjät havaitsivat, olisivat olleet St. Elmon tulia, jotka syntyivät lentokoneen metallipinnan läheisyydessä.

Tri Altschulerin kirjoitus sisältää useiden muiden sellaisten sähköisten ilmiöiden kuvauksia, jotka saattaisivat olla jostakin merkityksestä UFO-ilmoituksia tutkittaessa. Tässä mainittakoon eräs ilmiölaji, jota Gordon Creighton on viime aikoina jonkin verran käsitellyt Flying Saucer Review lehdessä, nimittäin maanjäristysten yhteydessä havaittavat valoilmiöt. Historian lehdille on jäänyt useita kuvauksia erikoisista valoilmiöistä, joita on havaittu maanjäristysseuduilla hiukan ennen maanjäristystä, sen aikana tai sen jälkeen. Tällaisia kuvauksia on säilynyt runsaasti mm. Japanissa, jossa havaitut ilmiöt ovat usein muistuttaneet tulipalloja tai hehkuvia pilviä.

Tällaisten sähköisten ilmiöiden olemassaolo ja niiden mahdollinen yhteys maaperän siirtymien ehkä aiheuttamiin jännite-eroihin saattaa antaa tulevaisuudessa mahdollisuuden ennustaa maanjäristyksiä sähköisten mittausten perusteella, toteaa tri Altschuler.

Jo edellä olevan perusteella lienee selvää, että ilmakehän sähköiset ilmiöt, siis joko nykyään tunnetut tai vähemmän tunnetut, saattavat aiheuttaa ja varmasti aiheuttavatkin eri tyyppisiä UFO-havaintoja ja tämä mahdollisuus olisikin otettava huomioon UFO-havaintoja tarkasteltaessa.

Viittaamme myös VIMANAn numerossa 3/1969 julkaistuun professori Oksmanin esitelmään "Lähiavaruuden valoilmiöistä". Mielenkiintoista ja elävää tietoutta pallosalamoista antaa lisäksi C. Maxwelle Cade´n ja Delphine Davis´in teos The Taming of the Thunderbolts (Abelard - Schuman Ltd, London 1969).

HELSINGIN SANOMAT joulukuun 9. pnä 1969

Maailmankaikkeus odotettua suurempi

Washington (Washington Post) Maailmankaikkeus näyttää olevan ainakin kaksi kertaa niin suuri kuin kukaan on aiemmin arvellut sen olevan.

Todisteita tämän olettamuksen vahvistukseksi saatiin, kun Yhdysvaltain avaruusvirasto julkaisi tähtitieteellisen tutkimussatelliittinsa havaintoja. Amerikkalainen observatorio on kiertänyt maata vuoden ajan noin 760 kilometrin korkeudessa.

"Tämän avaruusobservatorion havaintotulosten perusteella tähtitieteilijät tutkiskelevat mahdollisuutta, että maailmankaikkeus saattaa olla useita kertoja suurempi kuin aikaisemmin on uskottu", sanottiin Yhdysvaltain ilmailu- ja avaruushallituksen (Nasa) tiedonannossa.

1 980 kilon painoinen avaruusasema on tutkinut tähtiä ja linnunratoja tehden havaintoja niiden ultravioletista valosta, jota ilmakehän takia on lähes mahdotonta tarkkailla maassa olevien teleskooppien avulla.

Yksi avaruusaluksen havainnoista osoittaa, että etäisimmät linnunradat (niin kutsutut "siniset" linnunradat) ovat paljon valovoimaisempia kuin astronomit olivat odottaneet.

"Tämä odottamattoman kirkas ultravioletti säteily merkitsee, että nämä linnunradat ovat olennaisen valovoimaisia taivaankappaleita", totesi avaruusvirasto. "Koska ne näyttävät niin himmeiltä (maan etäisyydeltä katsottuina), niiden täytyy olla hyvin kaukana, ehkä useita kertoja etäämmällä kuin aikaisemmin on otaksuttu."

Miljardeja valovuosia

Riippumatta siitä, uskovatko astronomit maailmankaikkeuden olevan rajallinen vai loputon, useimmat heistä arvioivat monien kaukaisimpien linnunratojen olevan enintään 20 miljardin valovuoden päässä maasta.

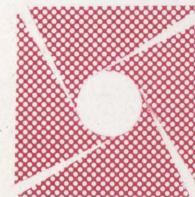
Mutta avaruusobservatorion havainnot asettavat tämän uloimman rajan noin 40 miljardin valovuoden päähän, mikä on suunnilleen 385 miljoonaa miljardia kilometriä (385 000 000 000 000 000 km) maapallolta.

Avaruusobservatorio toimii yhä, vaikka sen teleskoopit ovatkin jo sumentuneet. Se on ottanut valokuvia kaikkiaan 17 000 tähdestä. Tiedemiehet toivovat sen saavan kuvia vielä ainakin 8 000 muusta tähdestä ennen kuin laitteet lakkaavat toimimasta. Nämä kuvat antaisivat mahdollisuuden laatia kartta noin puolesta maahan näkyvästä tähtitaivaasta.

"Olisimme onnellisia saadessamme 10 000 tähteäkin luetteloiduiksi valovoimaisuuden mukaan", selittää muuan tiedemiehistä. "Sellaista hakemistoa meillä ei vielä koskaan ole ollut."

PAIKALLISKERHOT:

Jyväskylä	Erkki Erähonka Postilokero 171
Kemi	Kari Kuure os. Urheilukatu 11
Kotka	Pekka Teerikorpi os. Merikatu 4 B
Lappeenranta	"UFO 66" Tapani Kuningas os. Uro kk
Nurmijärvi	Viljo Penttilä Os. Nurmijärvi kk.
Pori	Jarl Lund os. Valtakatu 5 D
Seinäjoki	Runar Smedlund

LAAKAREPRO / VÄRIOFFSET

O VIMANA

